

Közben azt mesélted, nektek
nem jött össze a gyerek, pedig az egész
család tudta: próbálkoztatok eleget.

Apád vikendházát se ti örököltétek.
A testvéreiddel azóta nem állsz szóba.
Motyogtam valami együttérzőt,

bár én nem akartam soha se nyaralót,
se gyereket. Nekem választás volt,
ami neked kényszer – ezt a mondatot

próbáltuk kikerülni, mint a sunyi kis gödröket.
Mire leértünk, hányingerem volt már,
neked meg a papucsod kaviccsal telement.

Stummer Attila

A szent

Mindennap imádkozom, hogy meghaljatok,
gyerrekeim. Két legyet ütnék egy csapásra:
ti színről színre látnátok az Istent,
és én is végre csak rá koncentrálnék.

Kegyetlen dolgok köröznek a ketrec
rácsai közt, pörög a pokoli program:
rosszak lesztek, mindenképpen rosszak,
hiába imáim, könyörgéseim.

Értetek élek: nézem, ahogy esztek,
utolsó lehet minden falat, nézem,
ahogy alszotok, a mozdulatlan
alvó test halott – szemem az Istené.

Ha betegek vagytok, ápollak, borogatlak,
sírverseket dúdolok magamban,
csalódott leszek, ha újra kergetőztök,
rakoncátlankodtok, felbosszantotok.

Ne legyetek nagyok, ne legyetek mások,
maradjatok így, ahogy én szeretlek benneteket,
gyengék, önfeledtek, gyámoltalanok,
értetek vagyok ellenetek, miattatok,

én vétkeim, nélkülem nem volnátok,
 kincseim, terheim, kínzóim, mennyi gond
 a jót akarni nektek! Két sápadt kicsi szentem,
 mindennap imádkozom, hogy meghaljatok.

Gyerekhangra

gyerekhangra ébredsz délutáni
 alvásodból gyerekhangra
 kelsz föl mintha szólna
 édes édes ismerős hang

üres szobában ébredsz délutáni
 dermedt alvásból nevedet mondja
 visszhangzik szobádban
 édes édes emlék kisgyerekhang

elnémult most csönd van délutáni
 napfény csonka csokra dől üres szobádba
 bénító álomból nehéz tagokkal
 felemelkedtél keresed hiába

mintha itt állt volna rájössz
 álmodban hallottad nincs senki csönd van
 meg se hallanád hiába kiabálna
 ágyad priccs szobád egy magánzárka

így kelsz elnehezülve minden
 reggel délután üres szobádban
 gyerekhangra édes édes nincs itt
 nem jött napok hetek évek óta

nem látod csak hangját hallod halkan
 halkuló hangját a telefonban
 hiába kiabálna ő is be van zárva
 egyedül egy távoli szobába

Kevésbé kegyetlenek

Amikor a fenekedet törölöm, kisfiam,
a fiatalokú rablókra gondolok, akikkel foglalkozom.
Intézeti gyerekek, olyan család tagjai,
amelyben azt se tanulták meg, mi az: enyém, tiéd.
Dühösek folyton, mert nincsen semmijük,
de főleg esélyük nincs arra, hogy legyen.
Ha elzárom őket, megvédem őket? Megvédelek?
És mit jelent egyáltalán megvédeni?
Szobatisztának kellene lenned már régen,
ehelyett mindent összeszarsz, mint a verebek.
Van egy könyv itt a gyerekszobában,
évek óta kallódik, benne egy mondat:
„Hogy kevésbé legyünk kegyetlenek.”
Nem tudom pontosan, mit jelent.
Kevésbé kegyetlen? Kivel, veled?
Azzal vádolnak, hogy nem védelek meg.
Miért kellene, kitől, magamtól?
Hogyan kell egyáltalán valakit megvédeni?

Falun

zöld kert szélén fakerítés fölötté lomb
a lécek a törzsek alatt nyugtalan sáv a patak
túlpártján a birkák érett rétbe harapnak
kosok kolompja kong a patak zúg csobog
a réten túli erdő összeolvad a lombbal
fenn láncfűrész zajong beleremeg az erdő
beleremeg a rét bele a nyáj

a kert füve friss magas a lécszűrőre száradt
közéin villog a rét a férfi az ablakban érzi
patak vize borzong rázkódnak kolompok
láncfűrész visít közelenyomulnak sötét dolgok
de nem juthatnak csak a kerítésig

kiszaladnak a kertbe a gyerekei nézik
a gyors vizet a bárány hangját hallják
zúgás kolompolás fenn láncfűrész hasít

visszafutnak izzadtan izgatottan
lábuk vizes egymás szavába vágnak

a kerítés már egy helyen kidőlt

Acsai Roland

Ekloga az aggodalomról

Vergilius és Radnóti Miklós emlékére

ELSŐ PÁSZTOR

Aggodalom, mi a lényedet adja, barátom, a nyáron
és a hideg teleken, de miért van ez így, ki tudója?
Nyájad az itt legelészget a réten, a fűben, a csendes
Rákos vízénél, a patak partján, amikor kell,
s hallgatod ott a patak csobogását lantodat áldva,
és dalolásod az ősi patak viszi messzi Dunáig.

MÁSODIK PÁSZTOR

Így van ez, drága barátom, a hangod igaz szavakat szól.
Lányomat itt nevelem fel a réteken élve, a másik
lányom messzi lakik már, és hazavárom a héten.
Van feleségem is, éj haja fűrtjei közt van a kincsem,
csillagos éjjeleim vele töltöm. Az éveim immár
megszaporodtak. A pásztori verseim élnek a város
parkjaiban, meg a plázákban, hol a klíma csak ontja
északi, hűs levegőjét nyárban a télnek örökké,
és az olümposzi hegy se nagyobb már csúcsainál tán.

ELSŐ PÁSZTOR

Túlzol azért, de a munkád része ez, verseid is.
Próbálj meg kevesebbet agyalni a léten, a lényeg
elveszik ekkor. Bízni akarj, feleséged is hajtja:
bízvást bizhatnál a jövőben, a kegyteli mennyben.

MÁSODIK PÁSZTOR

Jó, igazad van egészen, az életet így lehet élni
és befogadni a szent adományait emberi módon.
Újra kihajtom a nyájam a rétre, a partra ma reggel,
szóbarányaim, íme, legelnek a hajnali csendben.
Szürke az ég, vagy aranyszín: áldani illik a tájat.